

Liane Moriarty
Den sidste årsfest
432 sider
Hr. Ferdinand

Liane Moriartys bøger udmærker sig ved over en bred kam at have en interessant persongalleri med mange, fine detaljer af de enkelte karakterer. At hun så er rigtig god til at miljøbeskrive og har psykologisk indsigt nok til at lade følelser og tanker tale til læseren gennem personerne -, sådan noget trækker ikke fra.

Sophie slog op med Thomas lige før, han på en palmeø skulle fri til hende, og det er åbenlyst, at hun nu har fortrudt. Hun nærmer sig 40, er barnløs og kører ud af karrieresporet i fuld fart.

På spektakulær vis krydses deres veje igen, da Sophie arver Thomas' afdøde tantes hus på den sagnomspundne ø, Scribbly Gum Island.

Hvis man skal være kritisk, så hænger troværdigheden lige en smule i bremsen her, for hvor tilfældigt skulle det lige være; måske en chance ud af en million. Men det er godt forklaret, så hvorfor ikke -, og . . .

Never mind, det er vigtigt for historien, og en forfatter har altid frie tøjler.

Sophie flytter ind i huset og begynder et nyt liv. Hun tror, hun er fri og lykkelig. Men men men . .

Godt nok er Sophie bogens hovedperson, men en anden meget indflydelsesrig figur i romanen er Margie, der er pænt overvægtig, og hvis man altid gør grin med hende. Trist trist. Hun begynder at gå til VægtVogterne, og her begynder et nyt eventyr, hvor Margie opdager nye sider af sig selv og manden, Ron.

Det er spændende, at forfatteren har valgt ikke udelukkende at gå dybt i Sophie, men at også

bi-personerne nærmest bliver til hovedpersoner, og Sophie bliver katalysator for det hele.

Livet ER jo mangfoldigt, vi hænger som mennesker jo alle sammen og er afhængige af hinanden, og det er en af pointerne i romanen.

Ron, Enigma, Rose, Sophie, Callum Grace, alle karakterne får mere end god plads i romanen, hvilket må have krævet en helt særlig menneskekendskab hos forfatteren.

Det er delplotsene, det brede cast, den episke fortælling der holder læseren fangen. Hovedplottet kan virke en anelse tyndt og upræcist, men det gør ikke noget, det kan endda være med vilje, at det er nedtonet til fordel for en god historie hele vejen igennem befolket med spændende mennesker.

Grace er f.eks. smuk, men deprimeret; en mor der ikke kan få sig selv til at lide sin nye baby. Veronica er mere den aggressive type, mens Sophie er attraktiv og succesrig men mangler manden i sit liv, der kan give hende en tilværelse med babyer.

Det hele kan godt lyde en anelse chic-lit, men det er det ikke, særlig meget i hvert fald, for det lykkes forfatteren at dykke ned i livets underliv og tegne nogle af de mere mørke og ubehagelige sider hos sine personer. Med de spændinger og udfordringer vi nok næsten alle på hver vores måde har oplevet i familierelationer.

Det skal så siges, at kvinderne er noget mere intenst beskrevet end mændene, der hurtigt bliver eksempler på arketyper; måske lige på nær en, der hedder Aussie.

Men alt i alt; en stor roman med dybde, varme, indsigt, masser af personskildring og en god handling. Værd at læse to gange.